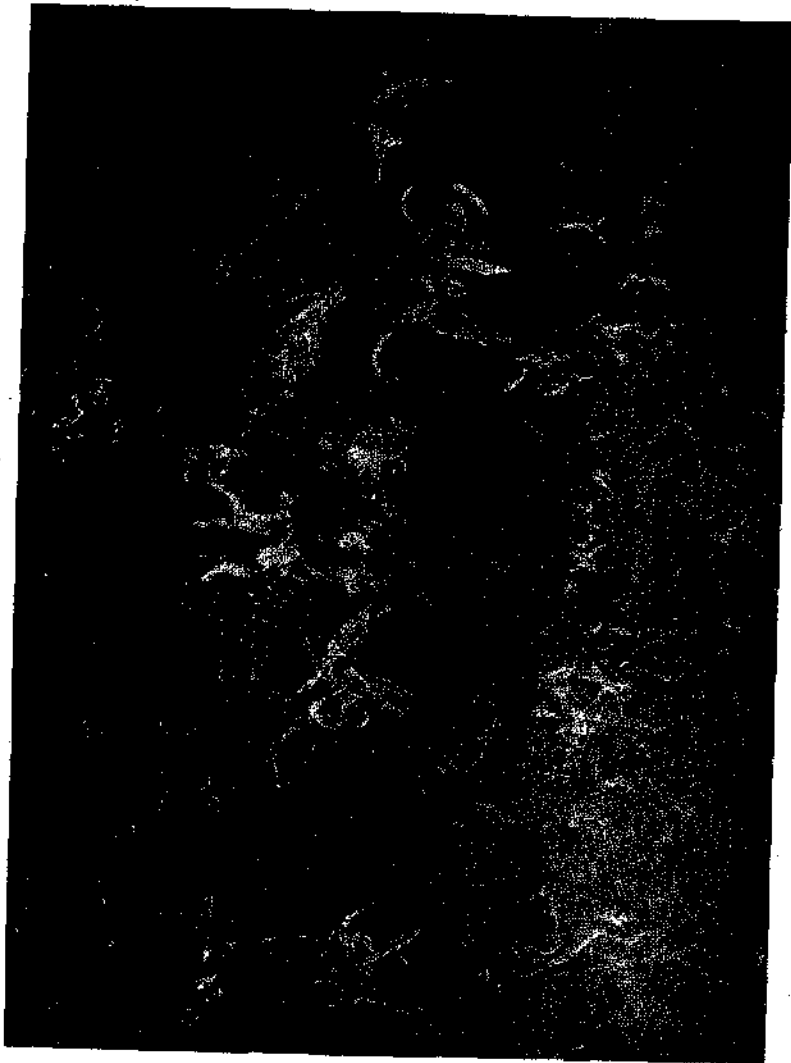

ΕΛΠΙΣ ΣΥΦΩΝΙΑ

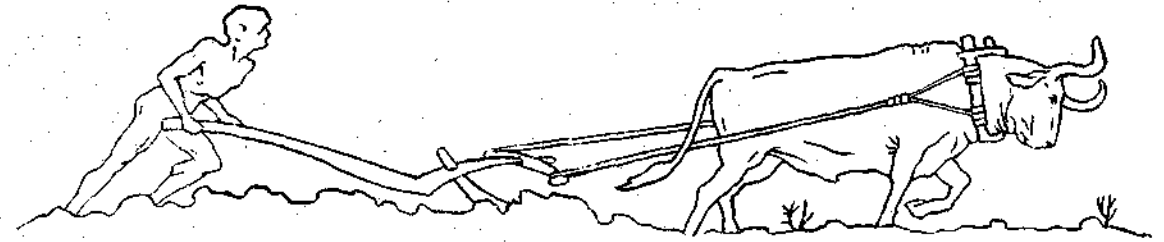
N. 1728

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ * ΑΘΗΝΑΙ * ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1906-
ΣΕΠΤΕΜΡΙΟΣ 1906 * ΤΟΜΟΣ ΙΒ'.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΠΑΝΔΘΗΝΔΙΑ

ΕΤΟΣ Γ' 15
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1908

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἡθελήσαμεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μίαν εἰκόνα τῆς ἀνοίξεως καὶ ἐθέσαμεν πρὸς τοῦτο τὰ ἐπόμενα δύο ἐρωτήματα εἰς μερικοὺς συνεργάτας μας λογογράφους καὶ καλλιτέχνας.

1. — Δισθάνεσθε ὅτι ἔχει, εἴτε ὅτι εἶχε ποτὲ ἐφ' ὑμῶν ἐπίδρασιν ἡ ἀνοιξίς καὶ ποίαν; Θελήσατε νὰ μᾶς ζωγραφίσετε τὸν ἑαυτὸν σας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνοίξεως ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς.
2. — Μήπως ἄλλη παρὰ τὴν ἀνοιξίαν ὥρα τοῦ ἔτους σᾶς ἐπιθρᾷ περισσότερον;

Δημοσιεύομεν παρακάτω τὰς ἀπαντήσεις κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν ποῦ τὰς ἐλάβαμεν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Μὲ τὸ τελευταῖον ἔντομον, ποῦ χοροπηδᾷ εἰς τὸ φῶς, καὶ μὲ τὸ τελευταῖον λουλούδι τοῦ ἀγροῦ, ἔρχομαι νὰ σᾶς δώσω τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν. Διδῶ ἀπὸ τὴν ἀόριστον χημικὴν ψυχὴν τῶν ἀνοργάνων ἕως τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ψυχὴ νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ διαφορετικά. Τὸ πᾶν αὐτὴν τὴν στιγμὴν μεθᾷ τὴν μεγάλην μέθην.

Ἄλλὰ ζητεῖτε νὰ σᾶς ζωγραφίσω τὴν ἰδικὴν μου. Καλύτερα νὰ μὴν τὸ ἐζητούσατε. Μέσα εἰς τὴν μεγάλην ἑαρινὴν βαρχειάν, μία ψυχὴ «περίλυπος μέχρι θανάτου», μόνον ὅταν τραγουδῇ τὴν θλίψιν της ἢ ὅταν τὴν φωνεῖ μαζὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν της, κάμνει μίαν ὥραϊαν πράξιν. Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν διὰ τὸ ἕνα, τὴν τόλμην διὰ τὸ ἄλλο.

Ἡ ψυχὴ μου μεθᾷ τὴν οἰκουμενικὴν μέθην. Τὸ ἔννοεῖ ἀπὸ τὴν θλίψιν της. Κάθε μέθη ποῦ ἐγνώρισα, εἶχε τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν. Τὸ οἶνό-πνευμα, τὰ ναρκωτικά, ὁ ἔρως, ἡ ὠραιότης, ὑπεράνω ὅλων τὸ Ἔαρ. Ἡ μέθη τῆς ἡβῆς ἀπαράλλακτα. Αὐτὴ ἐγέννησε τὸν πεσσιμισμόν μου. Καὶ ὅμως πόσον ἐλεινὸν εἶνε νὰ

καταντήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν τύπον ὁ φυσιολογικὸς καὶ φιλοσοφικὸς ὄρισμός τῆς μέθης, διὰ μίαν ψυχὴν. Πόσον ἐλεινὸν καὶ ἀξιοδάκρυτον!

Ἄλλὰ διατί τάχα; Εἶνε ὄραγε ἡ ἔλλειψις τῆς τελείας ἑναρμονίσεως μὲ τὴν φύσιν, ἕνας καρπὸς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ὀλεθρίους καρποὺς τῆς σκέψεως; Ἡ ἔλλειψις καὶ ἡ συνείδησις τῆς ἐλείψεως; Εἶνε τὰ πράγματα ποῦ ἐπανερχοῦνται καὶ ξαναζοῦν καὶ ξαναθριαμβεῖουν, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πραγμάτων ποῦ φεύγουν καὶ χάνονται καὶ ἀτιμάζονται; Εἶνε τὸ δράμα τῆς θριαμβευτικῆς ἀδιαφορίας τῆς φύσεως, εἰς τὴν ἔντασιν τῆς ζωῆς της, ἀπὸ τὴν ἐλεινήν αὐτοσυνείδησιν τοῦ ἐφημέρου ἀτόμου; Εἶνε ἡ κατάρα τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ἐλησιμόνησεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον παραλήρημά του ὅτι εἶνε ζῶον, κ' ἔκαμε τὸν ἑαυτὸν του ἀποσυνάγωγον τῶν ἱερῶν ὀργῶν τῆς Φύσεως; Τί εἶνε; Κάτι ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἴσως ὅλα μαζὶ.

Μ' ἐρωτήσατε καὶ σᾶς ἐξωμολογήθην. Καλύτερα νὰ ἤμουν ἕνα ἔντομον μέσα εἰς τὸν χορὸν τῶν ἐντόμων, καὶ ἕνα λουλούδι μέσα εἰς τὰ

κώσατε τὰ μάτια σας ὀλίγον ψηλότερα ἀπὸ τὸ χῶμα. Εἶνε μέσα στοὺς πλατάνους ποῦ σκορπίζουν κίτρινα φύλλα. Μέσα στὰ κυπαρίσια ποῦ στεναάζουν. Ἀκόμη περὶ πᾶνω στὸν Οὐρανό. Στὰ σύννεφα τὰ βαρεῖα τοῦ Φθινοπώρου. . . . στὸν Οὐρανό! — Ἡ Φύσις εἶνε μέσα εἰς τὰ μεγαλοπρεπέστερά της χρώματα. Τὰ πλουσιώτερα, τὰ φειδωλότερα συγχρόνως καὶ τὰ ἁρμονικώτερα. Εἰς τὸ πρόσωπό της δὲν ἔμεινε τίποτε ἀπὸ τὰ ρόδινα χρώματα τῆς ἀνοιξέως. Εἶνε κέρκινη. Τὰ μάτια της ἔχουν ἕναν μαῦρο γῦρο ποῦ ἄφισε τὸ παρελθόν. Ἔχει μίαν ἔκφραση Μαγδαληνῆς μετανοήσεως. Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, ἔτσι εἶνε ἀκόμη πρὸ ὄραία. Σᾶς ἔρχεται νὰ τῆς ἀνάψετε ἕνα κερί. — Γίνεσθε δικός της. Τῆς προσφέρετε ὅ,τι ἔχετε πολυτιμότερον. *Τὴν λατρεῖαν σας!*

Ποιὸς θὰ πίστευε ποτὲ ὅτι αὐτὴ εἶνε τὸ παιδάκι ἐκεῖνο μὲ τὰ κόκκινα μάγουλα ποῦ φοροῦσε τῆς πράσινης, τῆς κόκκινης, τῆς γαλάζιης, τῆς καναρινιῆς κορδέλλης! . . .

ΠΑΥΛΟΣ ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἐρώτησί σας μὲ φέρνει σὲ πολλὴ στενοχώρια. Τόσα χρόνια ποῦ ζῶ στὴν Ἀλεξάνδρεια ὁμολογῶ φανερά ὅτι δὲν καταλαβαίνω πότε ἀρχίζει ἡ Ἀνοιξὴ καὶ πότε φεύγει. Ἐκεῖ δυστυχῶς ὁ κόσμος μόνο γιὰ μιὰ ἀνοιξὴ ἐνδιαφέρεται. Γιατὴν ζῆ, γι' αὐτὴν κινεῖται, γι' αὐτὴν τρέχει ἐπάνω κάτω, γι' αὐτὴν ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ πρῶτ', μεσημέρι καὶ βράδυ. Γιὰ τὴν ἀνοιξὴ τοῦ μπαμπακιῦ.

Ἀνοιξὴν ἔνοιωσα μόνον αὐτὲς τὶς ἡμέρες, καὶ πρὸ πάντων μιὰ μέρα στὴν Καλλιθέα ποῦ πῆγα γυρεύοντας τὸ σπίτι ἐνὸς ἀκριβοῦ μου φίλου καλλιτέχνου, καὶ περπατοῦσα ἀνάμεσα στοὺς ἀνθισμένους ἀσφοδελοῦς, καὶ μᾶζινα κάτι μικρὰ γαλάζια λουλουδάκια. Γιὰ μιὰ στιγμή αἰσθάνθηκα μιὰ χαρὰ μὲς στὴν ψυχὴ μου, ποῦ εἶμαι ζωντανὸς καὶ χαιρόμουν αὐτὴν αὐτὴ τὴν ὁμορφιὰ τριγύρω. Καὶ ἐπιθύρῃσα ἀπὸ μέσα μου — Μακάριοι οἱ ζῶντες.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ ποῦ τόσο δυνατὰ μᾶς ἐξωγράρισαν τὴν ἀπέχθεια τοὺς στὸν Ἄδη καὶ τὴ μεγάλη τους ἀγάπη στὴ Φύση καὶ στὴ Ζωὴ, πρέπει δίχως ἄλλο σὲ τέτοια ὠρα τοῦ ἔτους νὰ ἔχουν ἐμπνευσθῆ τοὺς στίχους τοὺς. Κι' ὅταν ἀπὸ πάνω ἄκουα τὰ πουλάκια νὰ κελαιοῦν, τότε θυμήθηκα δυὸ ὁμορφους στίχους τοῦ Οὐλανδ ποῦ τόσο ταιριάζουν μὲ τὴν μαγεμένη Ἀττικὴ σ' αὐτὴν τὴν ὠρα,

*Ποῦ πάνω κελαιοῦνε τὰ πουλιά
καὶ κάτω ἀνθεῖ τοῦ κάμπου τὸ χορτάρι.*

Κ' ἐξακολουθῆσα τὸ δρόμο μου, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθισμένους ἀσφοδελοῦς καὶ στὰ μοσχοβολημένα χαμομήλια.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

Ἐξω εἶνε ἀκόμη ἀνοιξίς.

Ὅποτε τὴν στιγμήν αὐτὴν ποῦ μ' ἐρωτᾶτε ἢ μεταβολὴ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἔχει συντελεσθῆ, ἔχω συνηθίσει τὸν νέον ἑαρινὸν ἑαυτόν μου καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς πῶ πόσο ἀκριβῶς διαφέρει ἀπὸ τὸν χειμωνιάτικον, ἢ ἀπὸ τὸν φθινοπωρινὸν ἑαυτόν μου.

Εἶνε Ἀπριλῆς μάλιστα. «Ὁ Ἀπριλῆς μὲ τὸν ἔρωτα ποῦ χορεύει καὶ γελά». Ὁ Διονύσιος Σολωμὸς ἔκαμε τὸν ὕμνον τοῦ ἔαρος μ' ἕναν του στίχον:

Ὅποιος πεθάνει σήμερα χίλιες φορὲς πεθαίνει.

Κάποτε τὸ ἐπίστενα. Τώρα ἡ ἀνοιξίς δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἀγαπήσῃ μὲ τὴν ζωὴν. Εἶμαι τελείως, ὁ τελείως ἀδιάφορος. Ἦμπορῶ νὰ πῶ ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ κατακλητικὸν φῶς τῆς ἑαρινῆς μεσημβρίας ὁ πόνος μου γίνεται περισσότερο φωτεινὸς καὶ ἔυπνῶ ὡσὰν ἀπὸ λήθαργον. Καὶ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο. Θέλω νὰ εἶνε τότε πνεῦμα ἀπὸ τὸ πνεῦμα μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου.

Βλέπω κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου ν' ἀπλώνεται ἡ ἀνοιξίς. Ὅλα τὰ πράσινα καὶ ὅλα τὰ ρόδινα καὶ ὅλα τὰ κίτρινα. Τὸ βαρὺ ἄρωμα τῆς τριτρυφίως ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας θὰ πλημμυρίσῃ πάλιν τὰ μονοπάτια τοῦ κήπου μας καὶ ἡ μέθη ἀπὸ τὸ βαρὺ ἄρωμα θὰ εἶνε ἄλλην μιὰν φορὰν στεναγμός. . .

Ἐξω εἶνε ἀκόμη ἀνοιξίς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν εἶνε βαρεῖα καὶ ἀσφυκτικὴ. Ἔχει τόσο πολὺ φῶς ποῦ μὲ κουράζει. Καὶ τὸ ἄρωμα τῆς εἶνε πολὺ πάρα πολὺ ἀνθρώπινον.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ ἀνοιξίς, ἀπὸ πνεῦμα ποῦ ἦτον, ἔγεινε γυναῖκα. Φιλάρσκη, ἀγαπᾷ τὰ πολύχρωμα ῥοῦχα, φλυαρεῖ μὲ τὰ κελαιοῦματα τῶν πουλιῶν καὶ μοῦ εἶνε σχεδὸν ἀντιπαθητικὴ. . .

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

*Ἀνοίγω τὸ παράθυρον: Ἀνατολὴ μπροστά μου
Μυριόχρωμος ὁ οὐρανός, μέριανθ' οἱ κῆποι πέρα
Μύρια πουλλά κελαιοῦτ' ὀρατίζουν τὸν ἄερα.*

*Μὰ περὶτερ' ἀπὸ τὰ πουλλά σκορπιούνη' αἰσθη-
[ματά μου.*

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ

*Χαῖρε ποῦ σὲ περίμενα καὶ ποῦ σε προσδοκοῦσα,
Ἄνοιξι τῶν κορυδαλῶν καὶ τῶν ἀνθῶν μητέρα!
Μοῦσα,
Ἐσὺ σαι ἢ Μοῦσα τῆς χαρᾶς στὸν κρυσταλλένιο ἄερα.*

*Ἦλθε τὸ φῶς δροσιτικὸ ποῦ τόσο τὸ ἀγαποῦσα,
ὡσὰν τὸ ζωντανὸ νερὸ πηγῆς στὰ δάση πέτρα,
μακριὰ ἀπὸ κάθε πόνου μας μακριὰ ἀπὸ κάθε δῖψα.
Καὶ σμίγει — δειὸν φίλημα — ἡ Γῆ μὲ τὸν Αἰθέρα.*

*Χαῖρε ποῦ σ' ἐπερίμενα, μητέρα καὶ ἀγαπητικιά,
ὁ ἀπόμονος στὸν πόνου μου δὲν θάμαι πιά μονάχος
θὰ ξαναθίσῃ τὸ βοτάνο καὶ θὰ ῥοδίσῃ ὁ βράχος.*

*Κ' ἴσως ἡ Φύσις, πρὸ σοφῆ καὶ πρὸ πονετικιά,
σ' ἐσὲ τὴν στοργὴν ὅλη της κλείνοντας, θεὰ δώσῃ
ὁ πόθος τις θείες φτεροῦγες του ξανά νὰ τις ἀπλώσῃ.*

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐχάσαμεν κατ' αὐτὰς μιὰν ζωὴν γεμάτην ἀπὸ δράσιν, μιὰν προσωπικότητα συμπαθῆ, ἕνα μύστην σεμνότερον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, ἕνα ἄριστον πολίτην τὸν κεφαλῆνα Γερασίου Μαυρογιάννην, ὁποῖος ἀπὸ ἐτῶν εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς Κέρκυραν. Ἄν καὶ ὀδοῦντο τριῶν ἐτῶν, ἐξηκολούθει νὰ ἔχη τὸ ζηλευτὸν ἰδεῶδες τῆς ἐργασίας καὶ κατεγίνετο εἰς μελέτας καὶ συγγραφάς. Κατ' αὐτὰς μάλιστα μᾶς ἐξήτησε πληροφορίας περὶ τοῦ ζακυνθίου ζωγράφου Τζοκου, διότι ἐτοίμαζε, διὰ τὰ «Παναθήναια», τὴν βιογραφίαν τοῦ καλλιτέχνου τούτου. Μελετᾶν καὶ συγγραφῶν, ὁ σεβαστὸς οὗτος φίλος εὗρισκε παρηγορίαν καὶ ἀνυσσισμὸν ἀπὸ τοὺς πόνους, τοὺς ὁποῖους τοῦ ἐπροξένησεν ὁ ἀσπλαγχνὸς θάνατος, ἀφαρπαζὼν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του τόσας ἀγαπητὰς ὑπάρξεις.

Τὴν πρώτην ἐκπαίδεισιν ἔλαβεν εἰς Κεφαλήναιον, ἔπειτα δὲ μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του. Διὰ τῆς συνε-

χοῦς μελέτης ἀπέκτησε πολλὰς γνώσεις. Ἐδειξε μεγάλην ἀγάπην ὄχι μόνον εἰς τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ζωγραφικὴν, τῆς ὁποίας ἔγεινε εἰδήμων.

Τοῦ Μαυρογιάννη ἡ δράσις ἤρχισεν ἐνωρίτατα. Θέλων νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς Ἑπτανήσου, κατετάχθη εἰς τὸ κόμμα τῶν ῥιζοσπαστῶν, τὸ ὁποῖον ἀπέρριπτε πάσας τὰς γενναίας προτάσεις τῆς μεγάλης Προστάτιδος καὶ ἐξήτη τὴν ἔνωσιν τῶν Νήσων μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ὁ Μαυρογιάννης, ὡς νέος γεμάτος ἀπὸ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἤθελε μιὰν ὄραν προτιότερα τὴν ἔνωσιν, διὸ ἔγραφεν ἐνθουσιωδέστατα ποιήματα, ἐν τῶν ὁποίων, Ὁ ῥιζοσπάστης ἐνθουσιῶν, ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ κεφαλῆνος μουσουργοῦ Τζανῆ Μεταξᾶ, καὶ ἔγεινε ἀγαπητὸν εἰς τὸν λαόν.

Διὰ νὰ φανῆ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα ἐξέδιδε τὸν *Χωρικὸν* (1850-1852) ἐν Ἀργοστο-

ὁποῖος ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον τοῦ ὡς πολίτης
καὶ ὡς ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων ἐν τῷ μέσῳ
τῶν δυστυχιῶν φιλοσοφῶν ἐμελέτα καὶ εἰργά-
ζετο ἔχων ἀκεραίαν πάντοτε τὴν διάνοιαν καὶ
τὴν ἰλαρότητα τοῦ ἥθους, μέχρι τῆς τελευταίας

ἡμέρας καθ' ἣν ἀπεχωρίσθη ἀπὸ ἡμᾶς τὸ θνη-
τὸν τοῦ σώμα, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παρέλαβεν
ἢ Ἱστορία τῆς γραμματολογίας μας διὰ τὸ
διασώσῃ καὶ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέ-
ρους.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ Ἡ ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Εἰδύλλιον 14.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Καλῶς τον τὸ Θυώνιχο.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Καλὸ νᾶχης, Αἰσχίνη.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Ἐχρόνιασες!

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Ἐχρόνιασα· μὰ τί μοῦ συλλογᾶσαι;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Καλὰ δὲν πάμε, φίλε μου!

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Κ' εἶσαι λιγνὸς γιὰ τοῦτο;

Κι' ἀξήναν τὰ μονσιάκια σου, κ' ἢ τρίχες σου τραχέψαν.

Ἔνας προχτὲς ὡσάν κ' εὐὲ Πυθαγορίκιτης ἦρθε
ἐνπόλυτος, γλωμός, καὶ λέει πῶς εἶνε κι' Ἀθηναῖος.

Μὰ ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἔρωτα γιὰ τὸ καρβέλι ἔχει.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Ἐοῦ, καλέ μου, ὄρεξιν ἔχεις γιὰ χωρατάδες,
κι' ἐμένα βρίζει ἀδιάκοπα ἢ λυγερῇ Κυνίσκα
ποῦ τρίχα λείπει νὰ γενῶ τρελλὸς καμμιᾶν ἡμέρα.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

Ἔτσι, Αἰσχίνη, πάντα σου ἀψὺς εἶσαι λιγάκι
ὄλα τὰ θεῶς ἔς τὴν ὥρα σου! Μὰ λέγε μας, τί νέα;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Ὁ Θεσσαλὸς ἀλογατᾶς, ὁ Ἄπις κι' ὁ Ἀργίτης,
κ' ἐγὼ, καὶ ὁ Κλεώνικος ὅπου ναι στρατιώτης

¹ Πυθαγορίζεται ἐκαστὸντο ἐμπειρικτικῶς οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πυθαγόρα.

σὲ μὰ ἐσοχὴ μου, φίλε μου, ἐπίναμεν ἀντάμα.

Ἄνὸ κοιτοπούλια ἔσφαξα καὶ χοῖρο βυζανάρη,

κι' ἀνοῖξα βίβλινο κρασι γι' αὐτοὺς τεσσάρων χρόνων,

κρασι μωσχάτο ποῦλεγες ἀπ' τὸ ληνὸ πῶς βγήκε.

Ἐβγαλα κτένια καὶ βολβόνες καὶ χοχολιόνες ἀκόμα

καὶ τέλος ἦτανε καλὸ κι' ὄρεκτικὸ τραπέζι.

Σὰν μπήκαμε καὶ ἔς τὸ πιτό, τότες ἀποφασίστη

καθένας μ' ἄδολο κρασι νὰ πίνῃ ἔς τὴν ὑγεία

ὁποιανοῦ θέλει, μὰ νὰ πῆ σὲ τίνοσ ὑγεία πίνει.

Κ' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ἐπίναμε κατὰ τὴ συμφωνία

κ' ἐξεφωνίζαμε καθένας μὰ αὐτὴ μιὰ δὲ βγάνει¹

μ' ὄλο ποῦ ἐμπρός της ἔβλεπεν δάκαιρον ἐμένα!

Στοχάσου τ' εἶχα μέσα μου· καὶ κάποιος εἶπε τότε:

— Δὲν θὰ μιλήσης τὸ λοιπὸν; θαρρῶ πῶς εἶδες λύκο.²

— «Καὶ μάντις, εἶπεν, ἦσουνε!», κ' ἔγεινε δλη φλόγα

ποῦ λόχρον εὔκολ' ἀναβες ἀπὸ τὰ μάγουλά της.

Ὁ λύκος εἶν' ὁ λύκος ναί, τοῦ γείτονά μου λάβα

ὁ γυιός, ψηλὸς καὶ τρυφερός, ποῦ σὲ πολλοὺς ἀρέσει

καὶ ὁ τὸν περίφημο ἔρωτα φλογίζεται γιὰ κείνον.

Μιὰ μέρα οἰγαλὰ κι' αὐτὸ πέρας ἀπὸ τ' αὐτὶ μου,

καὶ μ' ὄλον ὅπου ἐγένειασα δὲν ξέτασα τὸ πρᾶμα.

Ἡμαστέ τότε ἔς τὰ βαθειὰ κ' οἱ τέσσαρες πιόμενοι

σὸν ἄρχισε ὁ λαρισσιανὸς νὰ τραγουδάῃ τὸν λύκο,

κακὸ κεφάλι, κι' ἐπιασε θεσσαλικὸς χαβάδες.

Καὶ τότες ἡ Κυνίσκα μας νὰ κι' ἀρχινᾷ ξάφνου

ἀπὸ κορίτσι ἔξη χρόνων χειρότερα νὰ κλαίῃ

ποῦ πιδυμᾶ ἔς τῆς μάνας της τὴν ἀγκαλιὰ νὰ πέσῃ.

Τότες ἐγὼ, Θυώνιχε, καθὼς εὐὸ μὲ ξέρεις,

νὰ μὰ γροθιά, κι' ἄλλη καλὴ ἔς τὰ μάγουλά της φέρνω,

κ' ἔτσι ἢ καλὴ σου μάζεψε τὰ ῥοῦχα της καὶ φεύγει.

— Κακὸ ποῦ ἐμπρός μου βρέθηκες· ἐγὼ δὲν σοῦ ἀρέσω;

ἄλλος σοῦ εἶνε πλειὸ γλυκὺς ἔς τὸν κόρφο σου νὰ πέφτῃ;

καὶ νὰ ζεστιαίνῃς ἄλλοτε τρέχα νὰ βροίκοης φίλον,

ὅπου γι' αὐτὸν τὰ δάκρυα σου κατακυλοῦν σὸν μῆλα.

Εἶς τὰ πουλιά του ἀφοῦ φαγὶ τὸ χελιδόνι φέρῃ,

ποῦ ἔς τὴ φωλιά τους κάθονται ἔς στὴ σκέπασι ἀπὸ κάτω

γλιγῶρα πάλι αὐτὸ πετᾶ φαγὶ νὰ φέρῃ κι' ἄλλο

ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της ἔτσι κι' αὐτὴ πετιέται.

¹ Ἡ Κυνίσκα παρουσιάζεται, εἰ καὶ δὲν ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων Ὁ ποιητὴς ὑποθέτει αὐτὴν κα-
τοικοῦσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐραστοῦ της.

² Ἐπιστενέτο δὲ ἀπαντιῶν τις λύκοι, εἰν παρετηρεῖτο ὑπὸ αὐτοῦ πρὶν τὸν ἰδῆ, ἔχανε τὴν λαλιάν. Ἐπειδὴ δὲ
ὁ ἐρωμένος τῆς Κυνίσκας ἐκαλεῖτο Δύκος, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ λαλοῦντος ἁκισία παρανομασία.

Διαβαίνει τὸ διπλόθυρο καὶ ὄλο ἴσια τρέχει
 ὄπον τὴν φέρονον τ' ἀπαλά τὰ δυὸ της ποδαράκια.
 Τὸ δάσο περὶ ὃ Κένταυρος, λέγει μὴ παροιμία¹,
 εἴκοσι μέραις πέρασαν, κ' ὀκτώ ἀκόμη ἄλλαις,
 κ' ἑννὰ αὐταῖς, καὶ δυὸ αὐταῖς, καὶ βάλε ἀκόμη δύο
 κ' ἑνδεκα μὲ τὴ σημερινή ὥστ' ἔχουμε δυὸ μῆνες
 ποῦ χωριστήκαμεν οἱ δυὸ ὃ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον,
 καὶ ἀπὸ τότε ἀξύριστος σὰν Θράκας ἐγὼ μένω.
 Ὁ κόσμος ὄλος εἶν' γι' αὐτὴν ὃ Δύκος, γιὰ τὸν Δύκο
 καὶ τὰ μεσάνυκτα εἰς αὐτὸν τὴν θύρα της ἀνοίγει,
 μὰ ἐμεῖς οὔτε π' ἀξίζουμε, οὔτε μᾶς λογαριάζει
 καὶ μᾶς θωρεῖ πῶς εἴμαστε πρόστυχοι Μεγαρήτες.
 "Αχ! νὰ μπορούσα τώρα κἂν νὰ τὴν ἀλημονήσω!
 πάλι καλὰ θέλ' ἦτανε· μὰ πῶς αὐτὸ νὰ γείνη;
 « Ὁ ποτικὸς, Θυώνιχε, ἔγλυψε, λέγουν, πίσσα ».

Καὶ δὲν γνωρίζω γιὰ τὸν ἐρωτὰ λυσοσασμένον
 Γνωρίζω μόνον πῶς αὐτὸς ὃ συνομηλικὸς μου
 ὃ Σίμος ὀποῦ ἀγάπησε τὴν κόρη τοῦ Πιχάλλη,
 ἐμίσησε κ' ἐγύρισε εἰς τ' ἀλήθεια γιὰ τρεμένον.
 Θέ νὰ μισέψω τὸ λοιπὸν, κ' ἂν δὲν εἶμαι καὶ πρῶτος,
 ἀλλ' οὔτε καὶ πολὺ κακὸς θὲ νᾶμαι στρατιώτης.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

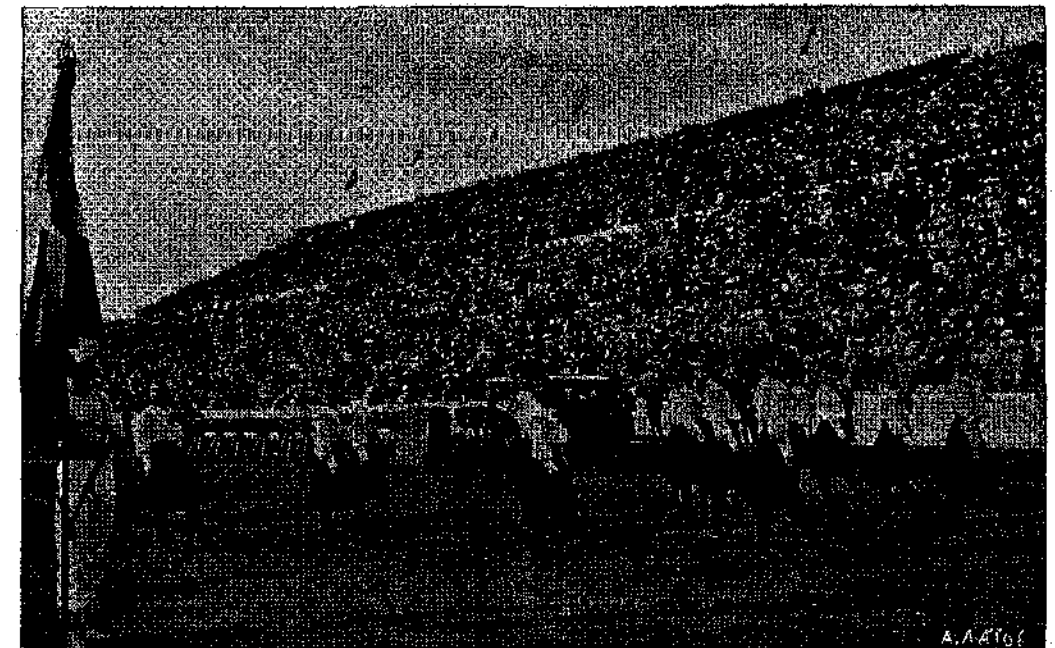
"Αμποὶ αὐτὰ ποῦ πιδνμᾶς νὰ βγοῦν καθὼς τὰ θέλεις,
 Αἰσχίνη μου καὶ τὸ λοιπὸν ἂν θὲς νὰ ταξιδέψης,
 μάθε πῶς εἶνε βασιληᾶς καλὸς ὃ Πτολεμαῖος
 καὶ μισθοδότης πλούσιος γιὰ τ' ἄξια παλληκάρια.
 Φρόνιμος εἶνε κ' ἀγαπᾷ τὸν ἐρωτὰ, ταῖς Μούσαις.
 Εἶνε γλυκὸς ὄσο κ' ἂν πῆς· τοὺς φίλους του γνωρίζει
 κ' ἀκόμη περισσότερο γνωρίζει τὸν ἐχθρὸ του.
 Χαρίζει σὲ πολλοὺς πολλὰ· ποτέ του δὲν ἀρνεῖται
 ἂν τοῦ ζητήσουν πράγματα ποῦ πρέπει νὰ τὰ δώσῃ,
 γιὰτὶ δὲν πρέπει καὶ κανεὶς ὄλα νὰ τὰ γυρεύῃ.
 "Ὅστ' ἂν σ' ἀρέσῃ, Αἰσχίνη μου, σιτὸν ὄμο τὸ δεξιὸ σου
 τὴν ἄκρη τῆς ὀλόμαλλης τῆς κάπας σου ν' ἀπλώσῃς
 καὶ εἰς τὰ δυὸ πόδια σου γερὰ ἂν ἤμπορῆς νὰ στέκῃς
 διὰν βαρὺς σοῦ δίχνηται θρασὺς ἀσπίδοφόρος,
 τρέχα τὸ γλιωρότερο εἰς τὴν Αἴγυπτο ἐκεῖ κάτω.
 Ἀπ' τὰ μηνίγνια ἀρχίζουμε γέροντες νὰ γενοῦμε
 κ' ὄστερα ὃ χρόνος προχωρεῖ ἀσπρίζοντας τὰ γένηια.
 Ὅσο τὰ γόνατα βαστοῦν ἄς μὴ χασσομεροῦμε.

Μετάφρ. Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

¹ Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ἐπαλασιγεφόντων.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΡΓΙΑΙΑΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 4 ΑΠΡΙΑΙΟΥ

ΦΩΤΟΓΡ. Ν. ΜΠΕΡΙΓΚΕΡ

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ — ΟΜΑΣ ΔΑΝΙΑΩΝ

ΦΩΤΟΓΡ. ΜΠΕΡΙΓΚΕΡ

πάνω από την θάλασσαν, ισχυρός και ώραιος, προφυλαγμένος καλά από κάθε επίθεσιν· και τὸ μεγαλύτερο φρούριό του ἦτον κτισμένο με σωρούς λίθων μεγάλων και καλοκομμένων.

Ὁ Τριστάνος ἐξήτησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ πύργου.

— Ὁραῖε ὑποτακτικέ, τὸν ὀνομάζουν Τινταγκέλ.

— Τινταγκέλ ἐφώνησε ὁ Τριστάνος, εὐλογημένος νὰ εἶσαι ἀπὸ τὸν Θεὸν κ' εὐλογημένοι ὄσοι φιλοξενοῦνται ἀπὸ σένα.

Ἐδῶ εἶνε ποῦ ἄλλοτε ὁ Ῥιβάλεν ἐπῆρε γυναῖκα τῆ Μαργαρίτα. Ἀλλοίμονον ὅμως! Ὁ Τριστάνος δὲν τὸ ἤξερε.

Ὅταν ἐπλησίασαν οἱ φανφάρες τῶν κνηγῶν παρέσυραν τοὺς βαρῶνους ἕως τὶς θύρες και τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα Μάρκον.

Ὁ ἀρχικνηγὸς τοῦ διηγῆθη τί συνέβη και ὁ Μάρκος ἐθαύμασε. Περισσότερον ἀπ' ὅλα ἐθαύμαζε τὸ ὄραϊον ἀγῶρι και δὲν ἐσήκωνε τὰ μάτια του ἀπ' αὐτό. Ἀπὸ ποῦ νὰ προήρχετο ἡ πρώτη αὐτῆ συμπίπτει; Ὁ βασιλεὺς ἐρωτοῦσε τὴν καρδιά του και δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἦτον τὸ αἶμα του ποῦ ἀνεκινεῖτο κ' ἐμιλοῦσε μέσα του και ἡ παλαιὰ του ἀγάπη γιὰ τὴν ἀδελφή του Μαργαρίτα.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐσήκωσαν τὸ τραπέζι, ἕνας γάλλος τραγουδιστὴς ἦλθε μεταξὺ τῶν βαρῶνων και τραγούδησε παίζοντας τὴν ἀρπα. Ὁ Τριστάνος ἦτον καθισμένος στὰ πόδια τοῦ βασιλέως, και καθὼς ὁ ἀρπιστὴς ἀρχίζε μία νέα μελωδία, ὁ Τριστάνος τοῦ ἐμίλησεν ἔτσι:

« Τραγουδιστή, αὐτὸ τὸ τραγοῦδι εἶνε τὸ ὄραϊότερο μέσα εἰς ὅλα: ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμαν οἱ ἀρχαῖοι Βρεττανοὶ γιὰ νὰ δοξολογήσουν τοὺς ἔρωτας τοῦ Γραιλέντ. Ὁ σκοπὸς εἶνε γλυκὺς και γλυκὰ τὰ λόγια. Τραγουδιστή, ἔχεις ἔμορφη φωνή, πές το μας!»

Ὁ Γάλλος ἐτραγούδησε, ἔπειτα ἀπεκρίθη:

« Παιδί, τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ τὴν τέχνην τῶν ὀργάνων; Ἄν οἱ ἔμποροι τοῦ Λουνοῦ μαθαίνουν στὰ παιδιά τους νὰ παίζουν τὴν ἀρπα και τ' ἄλλα ὄργανα, σήκω ἐπάνω, πάρε τὴν ἀρπα αὐτὴ και δείξε μας τὴ δύναμί σου ».

Ὁ Τριστάνος ἐπῆρε τὴν ἀρπα και ἐτραγούδησε τόσο ἔμορφα, ποῦ οἱ βαρῶνοι ἐδάκρυζαν νὰ τὸν ἀκοῦν. Ὁ Μάρκος ἐθαύμαζε τὸν ἀρπιστὴν ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὸ Λουνοῦ τὸν τόπον ποῦ ἄλλοτε ὁ Ῥιβάλεν ὠδήγησε τὴν Μαργαρίταν. Ὅταν τὸ τραγοῦδι ἐτελείωσε, ὁ βασιλεὺς ἐσιώπησε γιὰ πολλὴν ὥραν.

« Παιδί μου, εἶπε τέλος, εὐλογημένος νὰ

εἶνε ὁ διδάσκαλός σου κ' εὐλογημένος ἐσὺ ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς τραγουδιστάς. Ἡ φωνὴ τους και ἡ φωνὴ τῆς ἀρπας σχίζουν τὴν καρδιά τῶν ἀνθρώπων, ξεπνοῦν ἀγαπημένες ἀναμνήσεις και τοὺς κάμουν νὰ ξεχνοῦν κάθε πόνον και κάθε λύπη. Γιὰ χαρὰ μας ἤλθες λοιπὸν ἐδῶ. Μείνε ὅσο θέλεις, φίλε, μαζί μου.

— Πρόθυμα θὰ σὰς ὑπηρετήσω, ἀπεκρίθη ὁ Τριστάνος, ἀρπιστὴς σας, κνηγὸς σας και ὑποτακτικὸς σας.

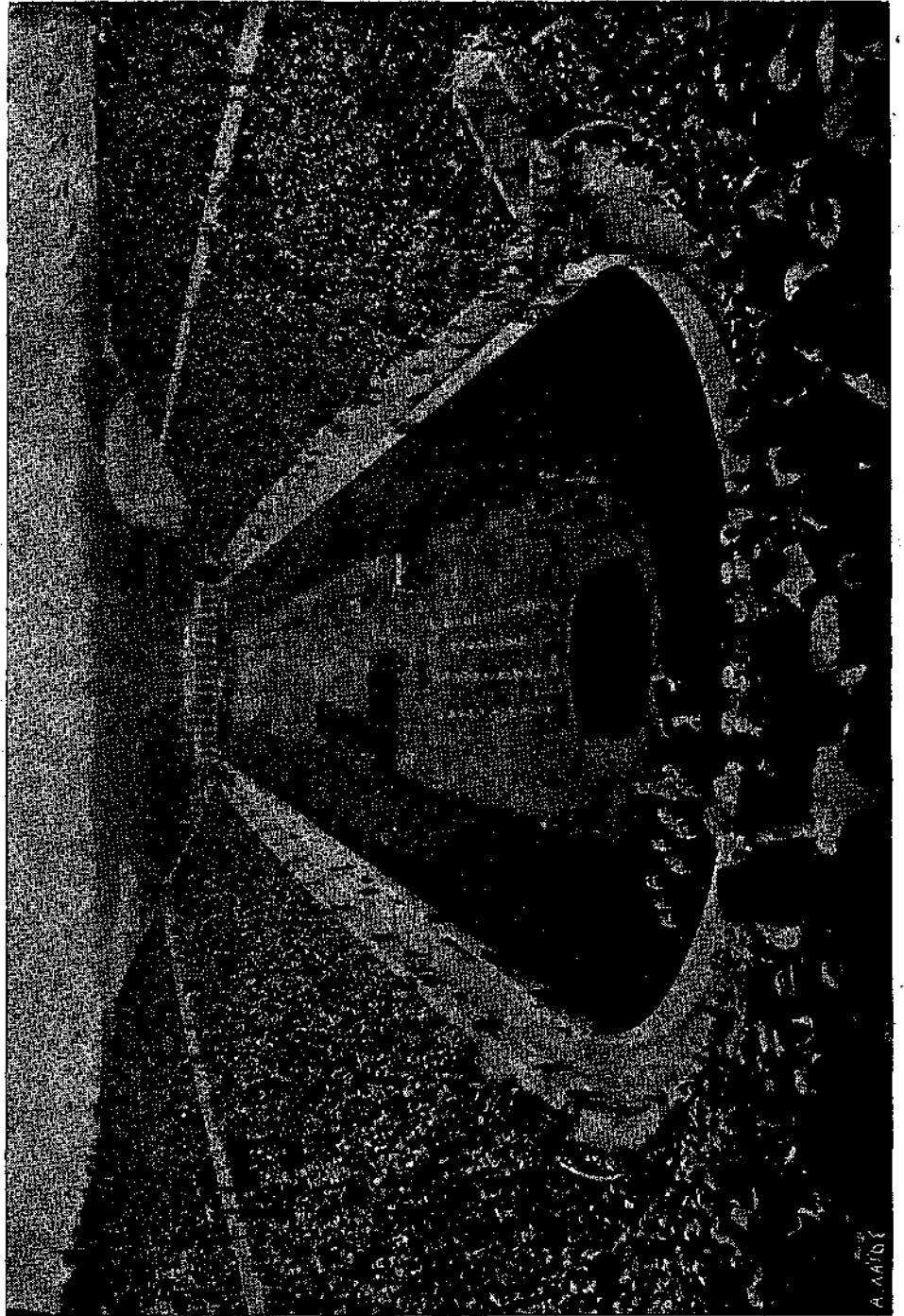
Ἔτσι ἔκαμε, και ἀνάμεσα εἰς τρία χρόνια μία ἀμοιβαία ἀγάπη ἐμεγάλωσε στὶς καρδιές των. Τὴν ἡμέραν ὁ Τριστάνος ἀκολουθοῦσε τὸν Μάρκον εἰς τὸ κνηγι και τὴν νύκτα διὰν ἐπλάγιαζε στὴ βασιλικὴ κάμαρα ἀνάμεσα στοὺς πιστούς, ἂν ὁ βασιλεὺς ἦτον λυπημένος ἐπαίξε τὴν ἀρπα γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Οἱ βαρῶνοι τὸν ἀγαποῦσαν, και ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ὅπως ἡ ἱστορία του θὰ μᾶς τὸ πῆ, ὁ Σενεσκάλος Ντινὰς δὲ Λιντάν. Ἀλλὰ περισσότερο τρυφερὰ ἀπὸ τοὺς βαρῶνους και τὸν Ντινὰς δὲ Λιντάν τὸν ἀγαποῦσε ὁ βασιλεὺς. Με ὄλη τους τὴν ἀγάπην ὁ Τριστάνος ἦτον ἀπαρηγόρητος ποῦ εἶχε χάσει τὸν Ῥοχάλτον τὸν πατέρα του και τὴν γῆν τοῦ Λουνοῦ.

Πρέπει κανεὶς ν' ἀποφεύγῃ τὰς μεγάλας διηγήσεις. Με λίγα λόγια: ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐπλανήθη σὲ στεριὰς και σὲ θάλασσες ὁ Ῥοχάλτος ὁ πιστὸς ἦλθε και στὸ Κορνουάγι εὐρῆκε τὸν Τριστάνον και δέχνοντας στὸν βασιλέα τὸ πολύτιμο πετράδι ποῦ μὴ φορὰ τὸ εἶχε δώσει αὐτὸς στὴ Μαργαρίτα ἀκριβὸν νυμφικὸ δῶρο, τοῦ εἶπε:

« Βασιλεῦ Μάρκε, αὐτὸς ἐδῶ εἶνε ὁ Τριστάνος τοῦ Λουνοῦ, ἀνεψιὸς σας, παιδί τῆς ἀδελφῆς σου Μαργαρίτας και τοῦ βασιλέως Ῥιβάλεν. Ὁ δούξ Μόργκαν κατέχει τοὺς τόπους του ἄδικα: εἶνε καιρὸς νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ στὸν νόμιμον κληρονόμον ».

Και γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ὁ Τριστάνος ἀφοῦ ἐπῆρε τ' ἄρματα τοῦ θεῖου του ἐπέρασε τὴ θάλασσα με τὰ πλοῖα τοῦ Κορνουάγι, ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὑπηκόους τοῦ πατέρα του, ἐνίκησε τὸν δολοφόνον τοῦ πατρός του, τὸν ἐρόννευσε και ξαναπῆρε τὴν γῆν του.

Ἐπειτα ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ βασιλεὺς Μάρκος δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ζῆσῃ χωρὶς αὐτόν, και καθὼς ἡ εὐγένεια τῆς καρδιάς του τοῦ ἐδειχνε πάντοτε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, ἔστειλε κ' ἐφώνησε τοὺς βαρῶνους του και τοὺς κόμητας και τοὺς ἐμίλησε ἔτσι:

στάνου, έμυρολογούσαν ανάμεσα στές άλλες γυναίκες τόν νεκρόν. 'Απ' αυτήν την ήμέραν ή ξανθή 'Ιζόλδη έμαθε να μισή τ' όνομα τού Τριστάνου. 'Αλλά, στο Τινταγκέλ, ο Τριστάνος έλυωνε ένα φαρμακωμένο αίμα έρρεεν από τές πληγές του. Οί γιατροί έμαθαν ότι ο Μορχόλι είχε καρφώσει στην σάρκα ένα φαρμακωμένο βέλος και επειδή ούτε τὰ βότανά τους δέν ήμπορούσαν να τόν σώσουν, τόν άφησαν στο έλεος τού Θεού. Ένα έμπυο τόσο βρώμικο έβγαινεν από τας πληγάς του πού και οί πιο άκριβοί του φίλοι τόν απέφευγαν, όλοι, εκτός από τόν βασιλέα Μάρκον, τόν Γκορνεβάλ και τόν Ντινός δε Λιντιάν. Μόνοι, ήμπορούσαν να μένουν στο προσκέφαλό του, και ή αγάπη τους ήτον πιο πολλή από την φρίκην. Τέλος, ο Τριστάνος είπε και τόν έφεραν σε μία καλύβα κτισμένη μακριά στην άκρογιαλιά και γυρισμένος έμπρός εις τὰ κύματα, έπεριμένε τόν θάνατον! Έσκέπτετο: «Μ' εγκατέλειψες λοιπόν, Μάρκε, έμένα πού έσωσα την τιμήν τού τόπου σου; Όχι, τó ξέρω, ώραιε θεϊε, ότι θά έδινες την ζωήν σου για τή δική μου ζωή; αλλά τί μπορούσε να μου κάμη ή αγάπη σου; πρέπει ν' αποθάνω. Είνε γλυκύ, όμως, να βλέπω τόν ήλιον και ή καρδιά μου έχει θάρρος ακόμη. Θέλω να δοκιμάσω την θάλασσαν. Θέλω να με πάρη μακριά, μόνον. Προς ποιον τόπον; δέν ήξέρω, άλλ' ίσως εκεί πού θαύρω κάποιον να με κάμη καλά. Και ίσως μίαν ήμέραν, ώραιε θεϊε, θά σε ύπηρετήσω ακόμη, ως άρπιστής, ως κυνηγός, ως ύποτακτικός σου».

Τόν έπαρακάλεσε τόσο πολú πού ο βασιλεύς έδωκε την συγκατάθεσίν του επιτέλους. Τόν έβαλαν σε μία βάρκα χωρίς κουπιά και χωρίς πανιά, κι' απέθωσαν κοντά του, καθώς τó ήθελε, την άρπην του. Τί τὰ ήθελε τὰ πανιά πού τὰ χέρια του δέν ήμπορούσαν να τεντώσουν; Τί τὰ ήθελε τὰ κουπιά; Και τó σπαθί τί τó ήθελε; Καθώς ένας θαλασσινός πετάει στη θάλασσα τó πτώμα ενός αρχαίου συντρόφου του, έτσι με τὰ κρεμάμενα χέρια του ο Γκορνεβάλ έσπρωξε στ' άνοικτά τή βάρκα πού εκείτετο τó αγαπημένο του παιδί και ή θάλασσα την έσυρε.

Έπτά ήμέρες κ' έπτά νύκτες την σιγοέσερνε. Κάποτε ο Τριστάνος έπαιζε την άρπα για να λησμονή τή συμφορά του. Τέλος ή

θάλασσα μόνη της τόν έπλησίασε κάπου σε μίαν άκρογιαλιά. Αυτήν άκριβώς την νύκτα οί ψαράδες είχαν αφήσει τó λιμάνι για να έξίζουν τὰ δίχτυα τους στ' άνοικτά κ' έλαμναν, όταν άκουσαν μία μελωδία, γλυκειά υπερήφανη και ζωηράν να έρχεται επάνω από τὰ κύματα. 'Ακίνητοι άκουγαν με τó πρώτο γλυκοχάραμα είδαν τή βάρκα τού Τριστάνου «Έτσι, έλεγαν ο ένας με τόν άλλον, μία υπερφυσική μουσική εκύκλωνε τó καράβι τού άγιου Μεντιάνου, όταν αρμένιζε προς τὰ «Μακάρια νησιά» σε μία θάλασσα πιο λευκή από γάλα.» Έκίνησαν λοιπόν τὰ κουπιά τους να φθάσουν τή βάρκα: είχε χάσει τó δρόμο της και καμμία ζωή δέν έφαινετο να ύπάρχη μέσα σ' αυτήν, εκτός από την φωνήν τής άρπας; αλλά, καθώς έπλησίαζαν, ή μελωδία άκούετο λγώτερο, έσώπασε, και όταν ήγγισαν τὰ χέρια τού Τριστάνου είχαν πέσει πάλιν άδρανή επάνω στις χορδές παλλομένας άκόμη. Τόν έπήραν και τόν έφεραν στο λιμάνι να τόν παραδώσουν στην κυρά τους πού ήμπορούσε να τόν λυπηθή και να κάμη καλά ίσως.

'Αλλοίμονο! Τó λιμάνι αυτό ήτον τó Βαϊζεφόρτ, όπου εκείτετο ο Μορχόλι και ή κυρά τους ήτον 'Ιζόλδη ή ξανθή. Αυτή μόνη, πού έγνώριζε τὰ φίλτρα, ήμπορούσε να σώση τόν Τριστάνον. Όταν ο Τριστάνος έπήρε επάνω του με την τέχνην της και ανέλαβε, έννόησε πού τόν είχαν έξει τὰ κύματα. 'Αλλά εύρήκε εύκολα ώραια άπατηλά λόγια για να υπερασπίση την ζωήν του. Δηγήθη λοιπόν πώς ήτον μάγος, ότι έταξίδευε μ' ένα έμπορικό πλοϊον προς την 'Ισπανίαν για να μάθη εκεί την τέχνην να διαβάξη μέσα εις τὰ άστρα: ότι έπιασαν τó πλοϊον πειραται και πληγωμένους διέφυγε μ' αυτήν τή βαρκούλα. Τόν επέστευσαν κανείς από τούς συντρόφους τού Μορχόλι δέν ανεγνώρισε τόν ώραιον ίπότην τού νησιού 'Αγίου Σαμφών, τόσο τó δηλητήριο είχε άσχημίσει τὰ χαρακτηριστικά του. 'Αλλ' όταν, ύστερ από σαράντα ήμέρες, 'Ιζόλδη ή ξανθή τόν είχε κάμη σχεδόν έντελώς καλά, και άρχιζε επάνω του ν' αναγεννάται ή χάρις τής νεότητος, ένόησε ότι πρέπει να φύγη έφυγε λοιπόν και ανάμεσα από πολλούς κινδύνους μίαν ήμέραν έφάνηκε έμπρός στον βασιλέα Μάρκον.

'Ακολουθεί
Μετάφρ. Α. Κ.

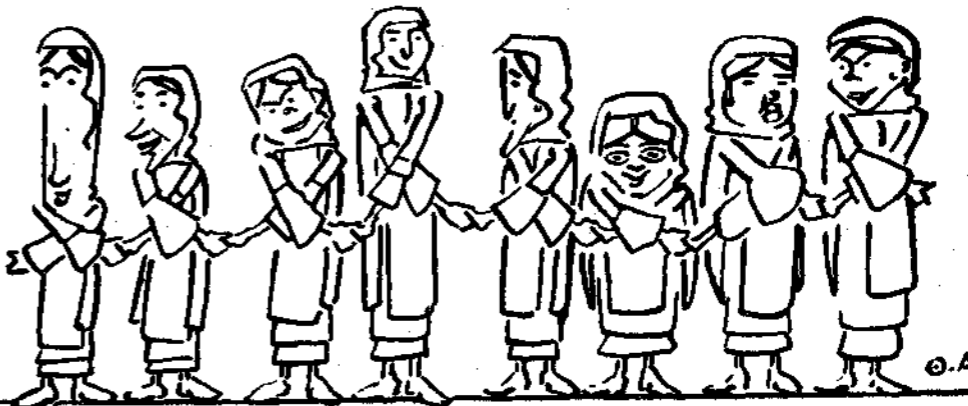
JOSEPH BÉDIER

Ο ΑΠΕΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣ ΕΙΣ
ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΥΠΟ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣ ΥΠΟ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Η ΤΡΑΤΑ ΥΠΟ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Νικόλαος Συναδινός

Μασσενέ, αναλύει όλα τα μουσικά έργα μετά μοναδικής λεπτότητας; και μέχρι τοιαύτου βαθμού μάλιστα ώστε να κρατη αίχμαλωτον του λόγου του τον συνομιλήτην του. Πλησίον του αι ώρα μπορούν να περνούν χωρίς να τας έννοη κανείς. Πάθημα το όποιον μου συνέβη εις την 'Αλεξανδρείαν μέσα εις το πλούσιο καλλιτεχνικό σπουδαστήριον του. 'Εν τούτοις νοσταλγῶ ἀκόμη την γλυκύτητα της ομιλίας του. Καί ένα χαρακτηριστικόν ἀκόμη. 'Ο κ. Συναδινός όταν δέν παίξει την λύραν του 'Απόλλωνος εις τὸ σπίτι του, παίξει με τίς λίρες εις τὸ χρηματιστήριον.

ΠΕΤΡΟΣ ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

10 'Απριλίου

'Ο βασιλεύς μας και ὁ βασιλεύς των

Ο ιερὸς χώρος της 'Αττικής αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐπληρώθη ἀπὸ τὸ βρετανικὸν μεγαλεῖον. Δύο βασιλεῖς ζοῦν μαζί μας 'Ο βασιλεύς των και ὁ βασιλεύς μας.

'Ο βασιλεύς μας ποῦ εἶνε ἰδιὸς μας
Και ὁ βασιλεύς των ποῦ εἶνε ἰδιὸς μας δικαιώματι ἀγάτης.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αἱ δύο μεγαλειότητες εἰς ὀλίγα πράγματα ὁμοιάζουν εἰς τὰ ἐξῆς.

'Αγατοῦν και οἱ δύο τὴν ζωὴν ὅσο κανείς. Κανένα ἔγνος πεσομμοῦ δέν ἐκυρίευσε ποτὲ τὴν ψυχὴν των. Φαίνεται ὅτι πιστεύουν εἰς τὴν ζωὴν. Δόξα τους λοιπόν. Δόξα μας ὅτι ἔχομεν ἕνα βασιλέα ἰδιὸν μας ποῦ πιστεύει εἰς τὴν ζωὴν. Καὶ δόξα μας ὅτι φιλοξενούμεν τὸν βασιλέα τῶν ἀητήτων — ποῦ εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ ξένος μας και ὁ ἰδιὸς μας — ὁ ὁποῖος πιστεύει εἰς τὴν ζωὴν.

***

Πρὸ ὀλίγου ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ μίαν πρωτεύουσαν τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ ἀνήγγελλεν ὅτι ὁ βασιλεύς μας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν 'Ολυμπιακῶν ἀγώνων δέν θὰ ἐδίσταζε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῶν 'Ελληνικῶν Θρόνων χάριν τοῦ Διαδόχου. 'Ετσι ἡ ἀνακήρυξις τοῦ νέου βασι-

λέως τὸν ὁποῖον ὁ 'Ελληνισμὸς ἀγαπᾷ ἀνυπόκριτον ἀγάτην, θὰ ἐτελεῖτο εἰς ἡμέρας δόξης και μεγαλείου. 'Η νέα βασιλεία θὰ ἤρχιζε με μίαν νέαν 'Ολυμπιάδα.

***

Κ' ἐοικέσθημεν:

'Η βασιλεία τοῦ Γεωργίου τοῦ Α' ὄπῃρξε βασιλεία ἀποτυχούσα; Τάχα τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κολοβοῦ μας πολιτεύματος πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποῦ ἤλθε ἐλαφροχνοῦδατος νεανίας ἀκόμη εἰς τὸν τόπον μας νὰ γείνη βασιλεύς κ' ἐγήρασε βασιλεύων χωρίς τὸν παραμικρὸν κλονισμὸν;

'Ο βασιλεύς Γεώργιος δέν ἀπέτυχε βασιλεύων ἐδῶ. 'Επέτυχε μολονότι τὸ ἀνόητον πολίτευμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ '64 δέν ἄφησε νὸ φανερωθῇ εἰς μεγαλειτέραν ἔκτασιν ἢ ἐπιτυχία του.

Και διατί λοιπόν ἡ παραίτησις.

'Ο σεπτὸς μας ἄρχων εἶν' εὐτυχῶς ἀκόμη νεανικῆς ζωντανότητος. Τὸ αἷμα βράζει εἰς τὰς ἀρτηρίας του ὡσὰν εἰς ἀρτηρίας ὄρμιου τριακονταετοῦς ἀνδρός. 'Η δρις του διασώζει τὴν παλαιὰν καλλονὴν. Καὶ τὸ κούρασμα; 'Αλλὰ εἶνε εἰρωνεῖα. 'Ο ὀπτιμιστὴς τῶν ὀπτιμιστῶν αὐτὸς — παράδοξον και σοφὸν κρῆμα εἰρωνεῖας και ὀπτιμισμοῦ — μόνον νὰ κουράζεται δέν ἔμπορεῖ.

'Οπτιμιστὴς. Διότι πιστεύει εἰς τὴν ζωὴν και εἰς τὴν ζωὴν του. Καὶ εἶρων. 'Η εἰρωνεῖα του εἶνε πολὺ ἐκλεπτυσμένη. 'Εχει μάλιστα ἀναλαμπὰς μεγαλοφυεῖς.

Θέλετε κ' ἕνα παράδειγμα; 'Απὸ τὰ πολλὰ.

'Επρόκειτο νὰ γείνουν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γλάδσιανος. 'Ενας ῥήτωρ ἐγέμισε τὸν αἰῶνα με σοβινιστικὰς κραυγὰς. Σχεδὸν δέν ἐσέβητο τὸ ἀκροατήριόν του. 'Εξω ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιον. 'Ακροατὴς και ὁ βασιλεύς.

'Ο ῥήτωρ ἔλεγεν, ἔλεγε. 'Ο βασιλεύς μας θ' ἀνοῦσε. 'Αν εἶχε κομβολόγι θὰ το ἔμετροῦσε διὰ νὰ μὴν ἀνιᾷ. 'Αλλοίμονον! Καὶ ὁ ῥήτωρ ἔλεγεν ἔλεγε. Καὶ ὁ βασιλεύς ἐδυσανασηχτιῶσε.

'Εσῆκωσε τὰ δύο λάμποντα μάτια του πρὸς τὸ νεκρὸν τότε ὠρολόγιον — χάριν οικονομίας ὁ μακαρίτης Δηλιγιάννης εἶχε φονεύσει τὴν ὥραν εἰς τὰ ὠρολόγια — 'Επειτα ἠρώτησε ἕναν ὑπασπιστήν του: Τί ὦρα λείπει τὸ ὠρολόγιον;

— Μεγαλειότατε, εἶνε σταματημένον.

Και ὁ βασιλεύς ἐπρόσθεσε:

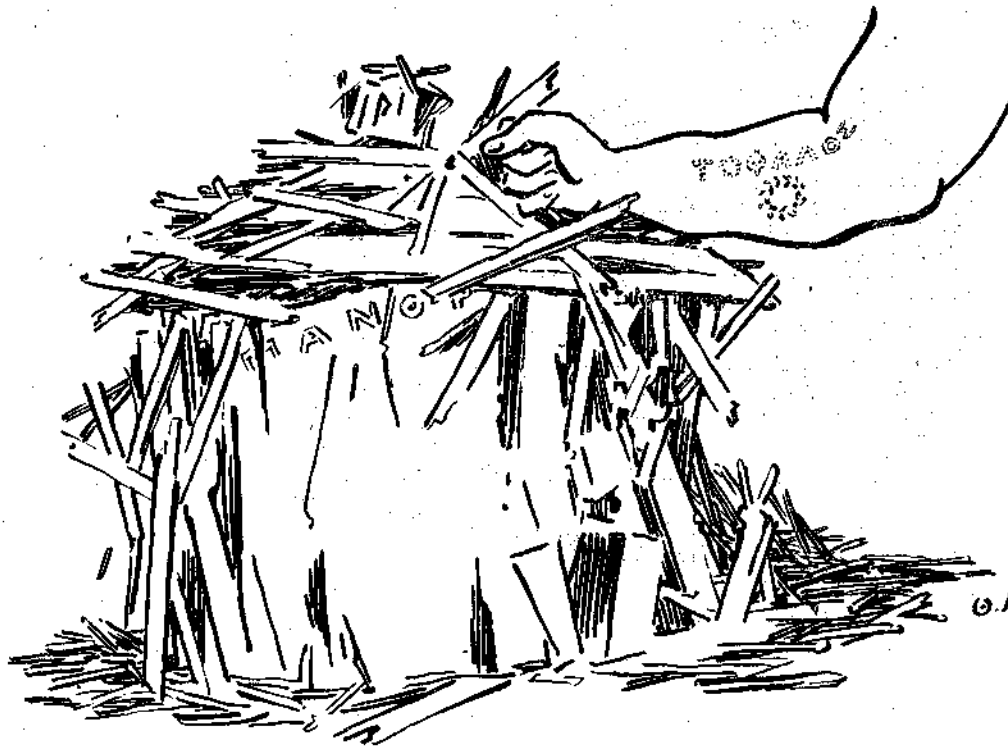
— Τί κρῖμα νὰ εἶνε σταματημένα τὰ ὠρολόγια μας. 'Η ἀποκάλυπτος αὐτὴ εἰρωνεῖα, ἡ ὁποία εἶνε μαζί και σαρκασμὸς και ἀπόφθεγμα και ἀπόφρασις διὰ μίαν κατάστασιν. Δείχνει τὸν βασιλέα μας σοφώτερον ἀπ' ὅλους μας. Καὶ νὰ διατί ὁ θωμασμὸς μου εἶνε ἀπερραγτος καθετόσο διὰ τὸν ὑπατον τῶν 'Ελλήνων.

***

'Οπτιμιστὴς και εἶρων. Εἶρων ὀπτιμιστὴς λοιπόν. 'Ενῶ σχεδὸν ἡ εἰρωνεῖα εἶνε ἀποκλειστικὴ σύντροφος τῶν ἀπαισιοδόξων. 'Αλλ' ὁ βασιλεύς μας δέν γνωρίζει τὸν πεσομμοῦν. 'Αλλ' οὔτε ὁ ὀπτιμισμὸς του εἶνε μάταιος κ' ἐνθουσιασμένος ὀπτιμισμὸς. Εἶνε ὁ μᾶλλον ἀκριβολόγος, ὁ μᾶλλον μαθηματικῶς καθωρισμένος ὀπτιμισμὸς. 'Ο βασιλεύς μας δέν ἐνθουσιάζεται, δέν ἐκπλήττεται, δέν καταπλήττεται, δέν ἀγαπᾷ τὴν ῥητορικὴν. Καὶ ἄς βασιλεύῃ εἰς ἕνα λαὸν ποῦ τὰ βρέφη δέν σκωροῦν μόνον ὅπως τὸ βρέφος ἐν γαστρὶ τῆς 'Ελισάβετ ἀλλὰ και κάμνουν ῥητορικὰς δοκιμὰς ἀγέννητα ἀκόμη. 'Ητον ὁ βασιλεύς ποῦ μᾶς ἤρμοσε και ποῦ μᾶς ἐχρειάζετο.

***

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ βασιλεύς μας θὰ παύσῃ νὰ βασιλεύῃ όταν θὰ παύσῃ και νὰ ζῇ. 'Η ἡμέρα αὐτὴ ἄς εἶνε μακρονή. Διότι ἡ βασιλεία τοῦ Γεωργίου μέσα εἰς ἕνα πολίτευμα ἀποτυχίων, εἶνε μόνη αὐτὴ ἡ ἐπιτυ-

ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ — ΥΠΟ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ΥΠΟ Θ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Διωρήθη διεκθύντης του Βασιλικού Θεάτρου ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος.

Χάρης εἰς τοὺς Ἀγῶνας ἐδέχθημεν με ἀληθινὴν χαρὰν ἀγαπητοὺς συνεργάτας εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς οἱ ὅποιοι μᾶς ἤλθαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τὸν κ. Παῦλον Γνευτόν, τὴν Δ^α Θάλειαν Φλωρά, τὸν κ. Ἀλέξανδρον Φωτιάδην, τὸν κ. Ἀλέξανδρον Δημητρίου.

Εἰς τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων ἀνηγήθησαν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων διάφοροι ἐπιγραφαί. Μία ἀπὸ αὐτὰς «Ne vous oubliez pas — Μὴ μᾶς λησμονῆτε», ἐσυγκίνησε τὸν ἀγαπητὸν χρονογράφον *Διαβάνη* καὶ ἔγραψε εἰς τὸ *Ἐμπρός* χαριτωμένα πράγματα. Μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν αὐτήν, λέγει, ἐπερίμενα ἅ ἀναγνώσω καὶ κανὲν ἐρωτικὸν τετραστίχον ἄλλ' ἀντὶ τοιαύτης τρυφερᾶς συναντήσεως ὠρθώθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ Λατινικὴ Χρηστομάθεια με ἐν ἐκ τῶν γνωμικῶν τῆς «Mens sana in corpore sano». Τί ἰδέα! Φαντασθῆτε ἂν οἱ κανονίσαντες τὰ τοῦ διακοσμοῦ τῆς πόλεως ἐστόλιζαν ὅλην τὴν ὁδὸν Σταδίου με τοιαῦτα ὀρθὰ ἐναλλάξ ἑλληνικά, γαλλικά καὶ λατινικά: *Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου*. — Aimez votre père et votre mère. — Veræ amicitiae sempiternae sunt.

Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς ὑποδοχῆς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ Νέον Ἄστυ. Ὅταν ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων ἤρχισε προσφωνῶν «Μεγαλειότατε», ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τοῦ λέγει:

— Στάσου νὰ σὲ συστήσω πρῶτα.

Καὶ ἀφοῦ ἔγινε ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡ παρουσίασις, ἐπανελήφθη ἡ διακοπείσα προσφωνήσις. Εἰς τὴν προσφωνήσιν τοῦ δημάρχου ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εὐχαριστῶν ἀγγλιστῶν, προσθέσας εἰς τὸ τέλος: You are very good. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐρμηνεύων τὰ λόγια τοῦ Ἐδουάρδου εἶπε:

— Εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὅποιαν τοῦ κάμνει ἡ πόλις σας. Σὰς εὐχαριστεῖ εἰσεθε πολὺ ὠραῖος.

Πρὸ ἡμερῶν ἀνεκαλύφθη ἐν Σπάρτῃ ὑπὸ τῆς Ἀγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Ὁρθίας, πολλὰ ἀνάθηματα καριστῶντὰ θεᾶς περρωτᾶς, Κενταύρους, Σηρήνας κλπ. κοσμήματα χρυσαῖα, ἀργυρᾶ καὶ τινα ἐλεφάντινα καὶ πῆλινον ἀγαλμάτιον θεᾶς φερούσης πῶλον.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΝ ΜΙΧΑΗΛ

Δ. ΒΟΑΘΝΑΚΗ ἐν τῷ σχολικῷ ἔτει 1904-1905. Λευκωσία τυπογρ. τῆς «Φωνῆς τῆς Κύπρου» 1906.

ΠΑΝΔΩΡΑ: Ὁσίος καὶ Ἐφημέριος ὑπὸ Ἰ. Δελαμπρέτ. Ἀθῆναι ἐκδοταὶ Μπέκ καὶ Μπαρτ Δρ. Φρ. 1.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΙΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ ὑπὸ Γ. Φιλαρέτου. Ἀθῆναι 1906.

Ο ΓΛΑΦΟΣ ὑπὸ Α. Τσέχοφ μετάφρ. Α. Γ. Κωνσταντινίδη. Ἀθῆναι 1906 ἐκδοσις «Ἡλυσίων» δρ. 2.

ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοποῦλου. Ἀθῆναι 1906 βιβλιοπωλείον τῆς «Ἐστίας» σχ 16ον σελ. 219 δρ. 3.

ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ὑπὸ Γεωργίου Ν. Φιλαρέτου. Ἀναδημοσ. ἐκ τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς ἑλλ. καὶ τῆς γαλλ. Νομολογίας. Ἀθῆναι 1906.

Ο ΚΥΚΛΩΠΑΣ μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη Λίβερπουλ, The Liverpool Booksellers' Co, Ltd, 70 Lord Street, 1906.

DIE BILDERSTÜRME von Cléon Rangabé, übersetzt von Rudolf Presber Berlin, Hermam Ehbock M. 4, geb. M. 5.

NEL SOGNO — Note d'un voyage in Grecia — A. Lalia - Paternostro Napoli, 1906 edit. Vito Morano via Roma 40, fr. 5.

PAYSAGES ET SENTIMENTS par Jean Moréas. Paris 1906 E. Sansot & Cie 53 Rue St. André-des-Arts fr. 1.

LES PIERRES D'OXFORD par Georges Grappe. Paris 1906 E. Sansot & Cie fr. 1.

LE CALVAIRE DE FEU par Alexandre Macedonski. Paris 1906. E. Sansot et Cie fr. 3.50.

Παρόραμα. — Ἐν τῇ διατριβῇ τοῦ κ. Π. Καρολίδου Τὸ τυπικὸν τῆς μονῆς Πετριτίου, 15 Μαρτίου, τευχ. 131, σ. 332 β σημ. 1 ἀντὶ κατωτέρω γράφει κίτρος: «τὸ τυπικόν... συνυπέγραψε μετὰ τοῦ κίτρος».

